

Bedancu je že tekel znoj curkoma s čela in bil je tako spehan in prestrašen, da ni mogel nič več. Ko se je sova oglasila enajstič, se je zatekel h Kekcu. »Daj, Kekec, daj, pa mi preženi to grozovito pošast,« je rekel s prosečim glasom. »Sinoči si jo zapodil tako lepo, pa jo moraš tudi danes zapoditi.«

»Naj bo, stric Bedanec!« je odvrnil Kekec. »Lahko bi se zdaj maščeval nad vami, ker ste me tako pretepli. Pa nočem, ker jaz nisem človek, ki bi koga mučil. Dober človek sem in nisem hudoba, kakor so nekateri. Zato pa vam preženem sovo.«

In Kekec je samo zavpil: »Poberi se, nevšečnica malopridna, in pusti nas v miru!« — Pa se ni sova oglasila nič več, in bilo je zopet vse mirno in tiho okrog. Bedanec je legel v pograd, a še dolgo ni mogel zaspati.

»No, pa sem mu zopet pošteno zagodel,« si je dejal Kekec ves razveseljen. »A jutri bo godba po tej koči, jutri, ko pride resnična sova semkaj. Hehe, to bo ples! Kekec in sova bosta godla, a stric Bedanec bo plesall«

Pri zibelki.

O ajaj, ajaj, sinek moj,
pomoč naj božja bo s teboj,
ni treba se ničesar bati,
ob zibki čuva tvoja mati!

Zdaj zlati časi ti cvetó,
kasneje več ne bo tako,
skrbi ob postelji prežale,
sladak ti bodo mir jemale...

Zdaj k tebi angeli hite,
te v sanje zibljejo sadké,
kasneje ti dospejo v sili,
da bodo ti solzé sušili!

O ajaj, ajaj, sinek moj,
že pozna ura je nocoj,
a čas naj bo katerikoli,
ob zibki tvoja mati molil

Janko Leban.